

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoKR/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119209456
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Pella
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7119209456.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Pellu, členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Natálie Štrkolcovej v spore žalobcov: 1. A. B. C., narodený: XX.XX.XXXX, bytom: D. E. XXXX/XX, XXX XX C., 2. C. F., narodená: XX.XX.XXXX, bytom: G. XXX/XX, XXX XX C., obaja zastúpení advokátom: JUDr. Vladimír Kucharčík, sídlo: Štefánikova 40, 040 01 Košice, IČO: 11 967 650, proti žalovanej: H. C., narodená: XX.XX.XXXX, bytom: G. XX, XXX XX C. G., zastúpená advokátkou: JUDr. Ingrid Kovalčuková, sídlo: Štúrova 22, 040 01 Košice, IČO: 10 826 271 v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č.k. 26Odi/6/2019 - 402 zo dňa 28. septembra 2021, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice I, č.k. 26Odi/6/2019-402 zo dňa 28. septembra 2021.

II. Žalobcom voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: 1, vo výroku I zrušil oddĺženie žalovanej, o ktorom Okresný súd Košice I rozhodol uznesením sp. zn. 31Odk/227/2018 zo dňa 07.06.2018, ktoré bolo zverejnené v obchodnom vestníku č. 113/2018 dňa 13.06.2018 a to pre nepoctivý zámer žalovanej ako dlžníka a 2, vo výroku II priznal žalobcom v 1. a 2. rade náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobcovia voči žalovanej domáhali zrušenia jej oddĺženia z dôvodu, že žalovaná nemala pri oddĺžení poctivý zámer. Konkrétne dôvody, na základe ktorých žalobcovia podali svoj návrh na zrušenie oddĺženia žalovanej sú uvedené v nasledovných odsekoch 3 až 8 tohto odôvodnenia.

3. Žalobcovia uviedli, že podali proti I. C. (manžel žalovanej), nar. XX.XX.XXXX, žalovanej a I. C., nar. XX.XX.XXXX dve samostatné žaloby, každý sám za seba, ktorými sa domáhali voči ním trom uloženiu povinnosti zaplatiť: a) žalobcovi v 1. rade sumu 4.692,10 EUR titulom obvyklého nájomného a náhrad za zrealizované úhrady poplatkov za spotrebu médií za užívanie bytu na G. XX B. C. za obdobie od 01.03.2011 do 30.10.2012 (konanie v čase podania tejto žaloby bolo vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20C/10/2017), b) žalobcovi v 2. rade sumu 1.897,60 EUR (neskôr žalobu rozšíril a súd pripustil zmenu žaloby) titulom obvyklého nájomného a náhrad za zrealizované úhrady poplatkov za spotrebu médií za užívanie bytu na Považskej 34 v Košiciach za obdobie od 01.01.2013 do 30.08.2015 (konanie v čase podania tejto žaloby bolo vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29C/2/2014). I. C., nar. XX.XX.XXXX v priebehu oboch súdnych konaní zomrel dňa XX.XX.XXXX.

4. Žalobcovia ďalej dodali, že v týchto súdnych konaniach došlo k oddĺženiu žalovanej, o ktorom Okresný súd Košice I rozhodol uznesením sp. zn. 31OdK/227/2018 zo dňa 07.06.2018, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 113/2018 dňa 13.06.2018. Žalobcovia si do konkurzného konania sp. zn. 31OdK/227/2018 vedeného voči žalovanej ako úpadcovi prihlásili konkurzné pohľadávky: a) žalobca v 1. rade sumu 4.692,10 EUR titulom obvyklého nájomného a náhrad za zrealizované úhrady poplatkov za spotrebu médií za užívanie bytu na G. XX B. C. za obdobie od 01.03.2011 do 30.10.2012 a úroky z omeškania v sume 469,21 EUR, spolu 5.161,31 EUR, b) žalobca v 2. rade sumu 18.408,61 EUR titulom obvyklého nájomného a náhrad za zrealizované úhrady poplatkov za spotrebu médií za užívanie bytu na Považskej 34 v Košiciach za obdobie od 01.01.2013 do 31.07.2016 a úroky z omeškania v sume 3.681,72 EUR, spolu 22.090,33 EUR. Citovaným uznesením súdu zbavil konkurzný súd žalovanú od všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. K uspokojeniu týchto pohľadávok, a to ani čiastočného, v rámci citovaného konkurzného konania v prospech žalobcov v 1. a 2. rade nedošlo.

5. Žalobcovia poukázali na existenciu skutočností, na základe ktorých majú za to, že žalovaná ako dlžníka nemala poctivý zámer pri podávaní návrhu na oddĺženie. Konkurzný súd mal skúmať či boli vôbec splnené podmienky u dlžníka o jeho poctivom zámere v zmysle § 166g ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej „ZKR“). Žalovaná určite neprejavila záujem úprimne riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností a žalobcom ako veriteľom neposkytla žiadnu súčinnosť. Žalobcovia nemajú vedomosť, či sa žalovaná zamestnala, ale ak by tomu tak bolo, tak mala ponúknuť polovicu zo zdrojov takýchto príjmov na uspokojenie dlhov, čo sa vo vzťahu ku žalobcom v 1. a 2. rade nestalo. Žalobcovia v 1. a 2. rade sú veriteľmi žalovanej a ich pohľadávky, ktoré vymáhajú vo vyššie uvedených konaniach vznikli na rovnakom skutkovom základe. Žalobca v 1. rade nadobudol vlastnícke právo k 2 - izbovému bytu č. 15 na 5. poschodí bytového domu súp. č. XXX B. C. J. K. G. XX kúpnu zmluvou uzavretou dňa 14.10.2010 s predávajúcim L. G. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom: N. XX, XXX XX C.. Vklad vlastníckeho práva do katastra bol povolený dňa 22.10.2010 pod č. V - 9313/2010. Pán L. G. M. nadobudol vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam príklepom udeleným súdnym exekútorom JUDr. Ing. Karolom Mihalom, Košice v exekučnom konaní vedenom pod. sp. zn. Ex - 2166/2005, ktorý bol schválený uznesením Okresného súdu Košice II, sp. zn. 49 Er/1241/2005 zo dňa 26.02.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.03.2009. Pred schválením príklepu boli spoluvlastníkmi tohto bytu žalovaná s toho času už nebohým jej manželom I. C.. Žalobca v 1. rade neskôr vlastnícke právo k všetkým vyššie uvedeným nehnuteľnostiam previedol na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 13.02.2012 na žalobkyňu v 2. rade C. F.. Žalobca v 1. rade bol výlučným vlastníkom týchto nehnuteľností od 22.10.2010 do 30.10.2012 a žalobkyňa je vlastníčkou týchto nehnuteľností od 31.10.2012 až doposiaľ.

6. Podľa žalobcov žalovaná napriek tomu, že spolu s jej manželom I. C. neboli odo dňa príklepu udeleného súdnym exekútorom vydražiteľovi vlastníckymi vyššie uvedených nehnuteľností, odmietali a spolu s nimi aj ich syn I. C., ml. tieto nehnuteľnosti vypratať najskôr v prospech žalobcu v 1. rade ako ich vlastníka a neskôr v prospech žalobkyne v 2. rade ako aktuálneho ich vlastníka a tieto nehnuteľnosti obývali. Žalobcovia v 1. a 2. rade preto boli nútení sa domáhať voči žalovanej, jej manželovi a synovi vypratania týchto nehnuteľností a v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II sp. zn. 29C/127/2009 súd rozsudkom zo dňa 21.01.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.08.2016 rozhodol, že žalovaná a jej manžel (voči synovi súd žalobu zamietol) sú povinní sa z bytu vypratať. Žalovaná ako aj jej vtedajší manžel aj napriek skutočnosti, že už neboli vlastníckymi týchto nehnuteľností a nedisponovali iným titulom na ich užívanie (napr. nájomná zmluva), tieto užívali a pritom neplatili žalobcom v 1. a 2. rade ako vlastníkom bytu nájomné a dodávateľovi tepla a vody - správcovi bytového domu úhrady za dodávku týchto médií. Úhrady za média preto doposiaľ platili iba vlastníci bytu, teda žalobcovia ale nie aj žalovaná spolu s manželom. Žalovaná sa z bytu vysťahovala až po právoplatnom skončení konania o vypratanie nehnuteľností. Vznik pohľadávok, ktoré si žalobcovia v 1. a 2. rade vymáhali v dvoch vyššie citovaných súdnych konaniach, ktoré nie sú toho času ešte právoplatne skončené, ako aj si ich prihlásili do konkurzného konania vedeného voči žalovanej, zapríčinila samotná žalovaná spolu s manželom a synom, keď sa odmietli z bytu, ktorý im nepatrilo, vysťahovať a za celý čas ich neoprávneného užívania neuhradili žalobcom v 1. a 2. rade nájomné a vôbec neprispievali na úhradu médií, čím sa na úkor žalobcov v 1. a 2. rade úmyselne bezdôvodne obohacovali. Týmto správaním sa naplnil jeden z dôvodov uvedených v § 166g ods. 2 ZKR, t.j. že dlžník má nepoctivý zámer najmä, ak zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa. Ak niekto býva v byte

a vie, že mu nepatrí a nemá na užívanie iný právny titul, a jeho vlastníkovi neplatí úhrady za užívanie, ho vedome poškodzuje.

7. Žalobcovia tiež poukázali nato, že nebohý manžel žalovanej I. C. ešte za svojho života previedol bezodplatne darovacími zmluvami svoj nehnuteľný majetok na svojich príbuzných a to na: 1, H. J. O., M. C. (podiel o veľkosti 1/2 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XX, kat. úz. G.), 2, Štefana Kurečka (podiel o veľkosti 4/120 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XX, kat. úz. G.; podiel o veľkosti 179/864 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, kat. úz. G.; podiel o veľkosti 5/264 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, kat. úz. G.; podiel o veľkosti 12/384 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, kat. úz. G. a podiel o veľkosti 3/194 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXX, kat. úz. G.). Ďalej žalobcovia dodali, že aj na iných listoch vlastníctva evidovaných v kat. území G., konkrétne č. 77, 100, 108, 130, 134, 159, 163 a 165, je ako vlastník, resp. spoluvlastník nehnuteľností zapísaný I. C., nar. XX.XX.XXXX titulom darovacích zmlúv - vklady v KN povolené pod V - 470/2018 a V - 1128/2017, teda je tu predpoklad, že boli taktiež mu podarované zo strany ich predchádzajúceho vlastníka I. C., nar. XX.XX.XXXX, toho času už nebohého manžela žalovanej. Podľa žalobcov sa teda manžel žalovanej, I. C., nar. XX.XX.XXXX, zjavne zbavoval nehnuteľného majetku v čase, kedy už bol dlžníkom žalobcov ohľadne dlhu na nájmomnom a za služby spojené s nájmom bytu vo vlastníctve žalobcov, čím sťažil vymožitelnosť pohľadávok, ktoré sa voči nemu, ako aj voči žalovanej vymáhajú zo strany žalobcov v dvoch vyššie uvedených súdnych konaniach na Okresnom súde Košice II sp. zn. 20C/10/2017 a 29C/2/2014 a obdobný účel mal zrejme aj prevod majetku na svojich príbuzných, nie však aj na žalovanú, aby táto nemohla jeho majetok po ňom zdediť a preto by nebol postihnuteľný exekúciou aj proti žalovanej (vzhľadom na to, že dlh voči žalobcom z titulu nájomného a za služby spojené s nájmom mali žalovaná spolu so svojim toho času už nebohým manželom spoločný a plnili by ho spoločne a nerozdielne).

8. Žalobcovia ďalej dôvodili, že žalovaná bola v oboch citovaných súdnych konaniach sp. zn. 20C/10/2017 a 29C/2/2014 zastúpená právnikom JUDr. Ingrid Kovalčukovou, ktorý jej bol pridelený Centrom právnej pomoci. Z toho podľa nich vyplýva, že musela preukázať, že na bezplatnú právnu pomoc jej vznikol nárok napr. zo skutočnosti, že nemala žiaden príjem, alebo ho mala veľmi nízky. Žalovaná nemala teda snahu si nájsť prácu aspoň s takým príjmom, z ktorého by bola schopná uhrádzať svoje záväzky veriteľom. Po celý čas neoprávneného užívania bytu ani raz neoslovila oboch žalobcov s návrhom, akým spôsobom by im uhradila nájmomné a za služby spojené s nájmom. Je tu teda podozrenie, že sa svojím správaním pred podaním návrhu na konkurz úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti, aby bola oprávnená podať návrh na konkurz s oddĺžením, čo je ďalší zákonný dôvod dlžníkovho nepoctivého zámeru (§ 166g ods. 2, písm. e/ ZKR).

9. Žalovaná so žalobným návrhom žalobcov nesúhlasila (jej stanovisko je uvedené v odsekoch 9. až 11.) a navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Argumentáciu žalobcov označila za zjavne svojvoľné konštruovanie účelových špekulácií. Podľa žalovanej neudržateľnosť týchto špekulácií vyplýva aj z tvrdení a dôkazov žalobcov, keď je z nich zjavné, že ďalším žalovaným v súdnych konaniach, na podklade ktorých žalobcovia tvrdia existenciu údajných svojich pohľadávok voči žalovanej v tam uvedenej výške (20C/10/2017 a 29C/2/2014), je žalovaný v 3. rade, t.j. práve syn nebohého p. C., na ktorého pred smrťou previedol svoj majetok. K tomuto žalovaná dodala, že s ohľadom nato, že žalobcovia v predmetných žalobách žiadali zaviazat' žalovaných na plnenie spoločne a nerozdielne, tak prevedením majetku na žalovaného v 3. rade nemohlo dôjsť k zhoršeniu vymoženia ich údajných pohľadávok. Predmetné súdne konania voči žalovanému v 3. rade neboli doposiaľ meritórne skončené a pokiaľ súd rozhodne, že žalobou požadované nároky žalobcov sú naozaj dôvodné, budú sa títo môcť domáhať uspokojenia svojich údajných pohľadávok voči žalovanému v 3. rade, a to práve z majetku, ktorý nadobudol od svojho otca.

10. Žalovaná na svoju obranu uviedla, že na posúdenie dôvodnosti zrušenia jej oddĺženia pre nepoctivý zámer je potrebné poznať všetky okolnosti, ktoré mali na jej správanie vplyv. Konkrétne uviedla, že pohľadávka na výživnom pre P. Q. voči jej nebohému manželovi nebola oprávnená, nakoľko jej manžel nebol otcom tohto dieťaťa. Podľa žalovanej sa jej nebohý manžel iba nechal presvedčiť matkou P. Q. na zapísanie svojho otcovstva a to po jej prísľube, že od neho nebude nikdy nič chcieť. Neskôr v rozpore s touto dohodou začala matka P. Q. od manžela žalovanej vymáhať výživné a to aj prostredníctvom exekučného konania vedeného exekútorským úradom Ing. Bc. Mihála, pričom práve na základe tohto exekučného konania došlo k vydraženiu bytu žalovanej a jej nebohého manžela. Podľa žalovanej bol

prevod bytu v rámci exekučného konania uskutočnený protiprávne a márne sa v tomto smere pokúšali zjednať nápravu, čo sa odrazilo aj na zlom zdravotnom stave manžela žalovanej a jeho následnom úmrtí. Ďalej žalovaná poukázala nato, že peniaze z dražby bytu im súdny exekútor uhradil až v roku 2016 (po podaní ústavnej sťažnosti) avšak aj to iba v sume 3.222,56 eur (apríl) a potom už iba sumu 496,46 eur v septembri 2016. Žalovaná ďalej uviedla, že na základe takéhoto protiprávneho konania sa rozhodla stáť po boku svojho nebohého manžela a preto sa rozhodli, že byt vypratajú až po právoplatnosti rozsudku v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, pričom stále verili, že niektorý z kompetentných orgánov štátnej moci zjedná nápravu.

11. Žalovaná tiež uviedla, že nároky žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetného bytu uplatnené voči nej a jej synovi a nebohému manželovi považuje za nadhodnotené a neprímerané, pričom tvrdila, že Mesto Košice za užívanie obdobného bytu požaduje podstatne nižší nájom. Žalovaná ďalej konštatovala, že k podaniu svojho návrhu na oddĺženie nedošlo s nepoctivým zámerom, pretože predmetný byt užívala podstatne skôr ako podala svoj návrh na oddĺženie a návrh podala až rok po vyprataní bytu. Zároveň poukázala nato, že v rámci konkurzného konania mala iba 3 veriteľov, ktorými boli práve žalobcovia a ešte zdravotná poisťovňa, nakoľko jej vznikol dlh pre neplatenie poistenia za obdobie, keď bola dobrovoľne nezamestnaná, pretože sa starala o chorého manžela. K tvrdeniu žalobcov, že ide o zneužitie oddĺženia sa vyjadrila tak, že nešlo o zneužitie tohto inštitútu, ale iba o využitie jej zákonného práva na oddĺženie.

12. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel skutkový a právny stav veci spôsobom uvedeným v tomto a nasledovných odsekoch 13. až 16. tohto odôvodnenia.

13. Okresný súd Košice I rozhodol o oddĺžení žalovanej uznesením sp. zn. 31OdK/227/2018 zo dňa 07.06.2018, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 113/2018 dňa 13.06.2018. Žalobcovia si do konkurzného konania sp. zn. 31OdK/227/2018 vedeného voči žalovanej ako dlžníkovi prihlásili konkurzné pohľadávky, a to žalobca v 1. rade sumu 4.692,10 eur titulom obvyklého nájomného a náhrad za zrealizované úhrady poplatkov za spotrebu médií za užívanie bytu na G. XX B. C. za obdobie od 01.03.2011 do 30.10.2012 a úroky z omeškania v sume 469,21 eur, spolu 5.161,31 eur a žalobca v 2. rade sumu 18.408,61 eur titulom obvyklého nájomného a náhrad za zrealizované úhrady poplatkov za spotrebu médií za užívanie bytu na G. XX B. C. za obdobie od 01.01.2013 do 31.07.2016 a úroky z omeškania v sume 3.681,72 EUR, spolu 22.090,33 EUR. Žalovaná uviedla žalobcov v 1. a 2. rade v zozname veriteľov a tieto pohľadávky žalobcov v 1. a 2. rade neboli popreté. Vzhľadom na uvedené žalobcovia v 1. a 2. rade sú veriteľmi žalovanej. V Obchodnom vestníku č. 207/2018 dňa 25.10.2018 bol zverejnený oznam o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

14. Žalobcovia v 1. a 2. rade sú veriteľmi žalovanej, ktorí boli dotknutí oddĺžením, preto majú právo domáhať sa v zmysle § 166f ZKR zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi a návrh bol podaný v zákonom stanovenej lehote.

15. Žalovaná ako aj jej vtedajší a toho času už nebohý manžel aj napriek skutočnosti, že už neboli vlastníkami nehnuteľností, ktorým bol najprv žalobca v 1. rade a neskôr žalobkyňa v 2. rade, nedisponovali iným titulom na ich užívanie, tieto užívali a neplatili žalobcovi v 1. rade a neskôr žalobkyni v 2. rade ako vlastníkom tohto bytu nájomné a dodávateľovi tepla a vody - správcovi bytového domu úhrady za dodávku týchto médií. Tieto úhrady platili vlastníci bytu. Správanie sa žalovanej, ktorá byt uvoľnila až po právoplatnom skončení konania o vypratanie nehnuteľností, čím znemožnila žalobcom disponovať s týmto bytom (nemohli ho užívať, nemohli ho prenajať tretím osobám a pod.) je možné považovať za konanie poškodzujúce žalobcov v 1. a 2. rade. Okolnosti, za ktorých prišli žalovaná spolu s nebohým manželom o vlastníctvo bytu v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Ing. Mihálom nezavinili žalobcovia a nemôžu im byť na ťarchu.

16. Žalobcovia boli nútení podať žalobu o vypratanie bytu a neskôr aj žalobné návrhy o zaplatenie svojich pohľadávok. Konania vo veciach vydania bezdôvodného obohatenia boli voči žalovanej zastavené iba z dôvodu, že na jej majetok bol vyhlásený konkurz. Po právoplatnosti rozhodnutia o vyprataní bytu už žalovaná vedela voči komu má byť povinnosť vypratať a zároveň vedela, že neuhradila žalobcom v 1. a 2. rade žiadne platby v súvislosti s užívaním bytu, ani neoslovila žalobcov, aby im tento nedoplatok dodatočne vyrovnala, ale naopak reagovala tak, že podala návrh na oddĺženie svojej osoby. Žalobcov ako svojich veriteľov však do návrhu na oddĺženie uviedla, bola si teda vedomá, že minimálne čo do

základu záväzkov je dlžníkom žalobcov. Vedela, že okrem jediného pozemku parc. č. 422 s malou výmerou 499 m² nachádzajúceho sa v kat. úz. C., ku ktorému vlastnila iba spoluvlastnícky podiel o veľkosti 27/1860 k celku zapísaného na LV č. XXX, kat. úz. C., žiaden iný majetok nemala. Z toho možno usudzovať že týmto krokom sledovala cieľ dosiahnuť zbavenie sa dlhov súdom prostredníctvom inštitútu oddĺženia bez toho, aby aspoň čiastočne uspokojila ich nároky alebo mala majetok, či príjmy na čiastočné uspokojenie ich nárokov ako aj nárokov iných konkurzných veriteľov. Žalovaná nepreukázala súdu existenciu poctivého zámeru pri podaní návrhu na konkurz, preto súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov v 1. a 2. rade je dôvodná a zrušil oddĺženie žalovanej pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 1 a ods. 2 písm. h) ZKR. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP“), čo odôvodnil plným úspechom žalobcov.

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie, ktorým navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby bol napadnutý rozsudok zmenený tak, že žaloba bude zamietnutá. Svoje odvolanie žalovaná pomerne rozsiahlo odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a to konkrétne spôsobom uvedeným v nasledovných odsekoch 18. až 23. tohto odôvodnenia.

18. Spôsob akým súd prvej inštancie odôvodnil svoj rozsudok svedčí o prísne formalistickom prístupe k posúdeniu žaloby a z jeho obsahu je zrejmé, že porušuje celý rad základných zásad civilného procesu a to najmä čl. 2 ods. 1 CSP, čl. 3 ods. 1, CSP, čl. 15 ods. 1 CSP, čl. 16 a čl. 17 CSP. Napriek tomu, že rozsudok má celkovo 37 strán, tak podstatnú časť jeho odôvodnenia tvoria len mechanicky kopirované vyjadrenia a argumenty strán prezentované písomne alebo aj ústne. Avšak v odôvodnení chýba jednoznačné stanovisko, ktoré z argumentov súd považoval za podstatné a ktoré nie a ako vlastne dospel k záveru, že došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR.

19. Súd prvej inštancie poprel účel a zmysel inštitútu oddĺženia a tiež aj zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer, ktoré boli zavedené do ZKR zákonom č. 377/2016 Z.z. s účinnosťou od 1.3.2017. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31.8.2017 a na konanie pred ústavným súdom SR pod sp. zn. III.ÚS 72/2010, z ktorých vyplýva neprípustnosť prílišného formalizmu konajúcich súdov. Ďalej na svoju obranu tiež upozornila na účel oddĺženia vyplývajúci z dôvodovej správy k novele ZKR (účinnnej od 1. marca 2017) a potvrdený aj Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 570/2016 zo dňa 1.1.2017, podľa ktorých účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou jeho dlhov, aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa mohol po stránke hospodárskej postaviť na vlastné nohy. K tomuto svojmu stanovisku tiež upozornila na obsah Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 3/09 z 26.1.2011, ktorý odpovedá na možnosť aplikácie obsahu dôvodovej správy na určenie účelu a výkladu zákona.

20. Žalovaná sa k možnosti zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer vyjadrila, že tento má zabrániť zneužitiu oddĺženia. V tejto súvislosti dodala, že ak by mal zákonodarca zato, že v konkurze nemožno dlžníka oddĺžiť v prípade, že veriteľom neuhradí aspoň časť svojich dlhov, tak by to v zákone nepochybne takto upravil. Žalovaná sa pomerne rozsiahlo vyjadrila k inštitútu zrušenia oddĺženia a v tejto súvislosti poukázala na obsah ustanovenia § 166g ods. 2 písm. f) ZKR, podľa ktorého dlžník nemá poctivý zámer, ak v čase podania návrhu nebol platobne neschopný. K tejto možnosti zrušenia oddĺženia poukázala nato, že práve platobná neschopnosť je základným predpokladom na podanie návrhu na konkurz, preto ak by žalovaná nebola v platobnej neschopnosti, tak by k vyhláseniu konkurzu ani nedošlo.

21. Ďalej žalovaná k možnosti zrušenia oddĺženia pre neexistenciu poctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR uviedla, že pod túto skutkovú podstatu nie je možné subsumovať akékoľvek konanie dlžníka pred podaním návrhu s dôsledkom ujmy na strane veriteľa, keď ujmou veriteľa možno v podstate označiť každý nesplatený dlh. V tomto smere žalovaná prezentovala svoj názor, že pojmy „poškodiť svojho veriteľa“ alebo „zvýhodniť iného veriteľa“ nemožno vykladať v ich všeobecnom význame, ale je potrebné ich vnímať v kontexte úpadkového práva, ktorého účelom je ochrana veriteľov v širšom slova zmysle. K tomuto tiež uviedla, že za takéto konanie je potrebné považovať tzv. klasické úpadkové delikty, ktorými sú poškodzovanie veriteľa (§ 239 TZ), zvýhodňovanie veriteľa (§ 240 TZ) a machinácie v konkurznom a vyrovnacom konaní (§ 241 TZ). S ohľadom na vyššie uvedené žalovaná uviedla, že aj keď s manželom odmietli po dražbe byť vypratať a uvoľniť, a teda po dražbe už byť užívali bez

právneho titulu, tak právnym titulom pohľadávky žalobcov nie je škoda vzniknutá protiprávnym konaním žalovanej, ale ide o bezdôvodné obohatenie. K tomuto žalovaná dodala, že pokiaľ by zákonodarca uvažoval o tom, že pohľadávky vzniknuté z bezdôvodného obohatenia nemôžu byť súčasťou oddĺženia, tak by ich zahrnul do výpočtu nedotknutých pohľadávok v § 166c ods. 1 ZKR.

22. Podľa žalovanej vo vzťahu k naplneniu ustanovenia § 166g ods. 2 písm. h) ZKR je potrebné skúmať aj správanie sa samotného veriteľa a jeho podielu na vzniku následku v podobe nemožnosti uspokojenia jeho pohľadávky dlžníkom. Na podporu tohto svojho stanoviska žalovaná poukázala na nasledovné judikáty: rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Odi/1/2018 z 19.6.2019, rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 9Odi/1/2019 zo dňa 9.10.2020 a rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 2Odi/1/2019 zo dňa 28.7.2020. V tejto súvislosti žalovaná opätovne poukázala na genézu vzniku danej situácie (neoprávnená pohľadávka na výživné, nezákonná exekúcia a s tým súvisiaca strata vlastníckeho práva k bytu a jeho užívanie bez právneho dôvodu). Podľa žalovanej súd opomenul zohľadniť, že žalobcovia rozhodne nenadobudli byt za situácie, aby mohli tvrdiť dobrú vieru, že ihneď po kúpe v ňom budú bývať alebo ho prenajímať. Žalovaná naopak napriek všetkej krivde v súvislosti so stratou obydľia neskôr plne rešpektovala rozhodnutie súdu, pričom svoj návrh na vyhlásenie konkurzu podala až 2 roky po tom ako v konaní o vypratání rozhodol Okresný súd Košice II.

23. Žalovaná tiež poukázala na platný právny stav ohľadom ZKR. Konkrétne v súvislosti so skutočnosťou, že jediný, kto môže účinne poprieť pohľadávku prihlásenú v konkurze je iba iný veriteľ. Dlžník je fakticky povinný strieť akúkoľvek zapísanú pohľadávku, čo môže mať neskôr v prípade oddĺženia fatálne následky. V rámci konania o zrušení oddĺženia by mala byť primerane aplikovaná zásada in dubio proreo, t.j. v prípade pochybností by mal súd rozhodnúť v prospech dlžníka. Dôkazné bremeno preukázania nepoctivého zámeru by malo viaznuť na veriteľovi a samotná skutočnosť, že dlžník jednoznačne nepreukáže naplnenie niektorej z tam uvedených možností poctivého zámeru nemôže sama osebe znamenať jeho nevyhnutný neúspech v konaní a už vôbec nie zbavovať veriteľa ako žalobcu dôkazného bremena na preukázanie nepoctivého zámeru dlžníka.

24. Žalobcovia sa k odvolaniu žalovanej vyjadrili tak, že navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a žalovanej uložiť povinnosť nahradiť žalobcom trovy odvolacieho konania.

25. Žalobcovia vo svojom stanovisku uviedli, že sa svojim žalobným návrhom domáhali voči žalovanej zrušenia oddĺženia, keďže mali zato, že je vo veci daný jeden z taxatívnych dôvodov na podanie takéhoto návrhu a to dôvod uvedený v § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, t.j. zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť iného veriteľa.

26. Ďalej žalobcovia uviedli, že rozumejú argumentácii žalovanej v tom smere, že sa cítili spolu s jej manželom ukrivdení v procese dražby bytu (kedy im zaniklo vlastnícke právo k bytu) a že sa preto odmietli z bytu vysťahovať a využili zákonné možnosti na ochranu svojich práv. Avšak žalovaná vedela, že nie je vlastníčkou bytu a tiež že má povinnosť uhrádzať náklady za užívanie tohto bytu. Z takéhoto správania sa žalovanej k vlastníkom bytu (užívanie bytu bez právneho dôvodu a neuhrádzanie nákladov za jeho užívanie) v čase pred podaním žaloby možno usudzovať, že mala snahu poškodiť svojich veriteľov. Žalobcovia nemohli realizovať svoje užívacie právo k bytu, resp. iné práva, ktoré vlastníkovi bytu prináležia (napr. dať ho do prenájmu tretím osobám).

27. Žalovaná sa k stanovisku žalobcov ohľadom jej odvolania vyjadrila tak, že žalobcovia ani v odvolacom konaní neuvádzajú žiadny argument, ktorý by skutočne a bez akýchkoľvek pochybností preukazoval žalobcami tvrdenu „snahu“ žalovanej, ktorú predpokladá citované ustanovenie zákona (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR). Podľa žalovanej žalobcovia stále nepreukázali, že práve oni uhrádzali platby za užívanie bytu počas užívania bytu žalovanou, pričom potvrdenie správcu, že na byte neviaznu žiadne dlhy takýmto dôkazom nie je. K tomuto žalovaná dodala, že tieto platby boli správcovi bytu uhradené z prostriedkov zadržaných exekútorom a získaných dražbou bytu. Žalovaná tiež poukázala nato, že súd vo veci nevykonal výsluch žalobcov a ani žalovanej, preto tvrdenia žalobcov v ich žalobe neboli súdu dostatočne preukázané.

28. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je

potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

29. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

30. Podrobné, vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska hmotného práva, k odvolaniu žalovanej a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

31. Žalovaná ako jeden zo svojich odvolacích dôvodov uviedla odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t.j. podľa nej má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K tomuto odvolaciemu dôvodu je potrebné dodať, že žalovaná neuviedla dostatočne konkrétne, ktoré skutkové alebo procesné okolnosti prípadu by mali tento odvolací dôvod napĺňať. Tento odvolací dôvod mal byť zrejme naplnený spôsobom uvedeným v odsekoch 18 až 20 tohto odôvodnenia (formalistický prístup súdu k prejednaniu veci, spôsob odôvodnenia rozhodnutia, účel oddĺženia a možnosť zneužitia oddĺženia podľa ZKR), avšak po náležitom preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že tento odvolací dôvod nie je daný, čo je bližšie odôvodnené v nasledovných odsekoch 32. a 33. tohto odôvodnenia.

32. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné konanie súdu prvej inštancie ako aj spôsob vyhotovenia a odôvodnenia rozsudku považovať za prísne formálny a nedostatočne odôvodnený ako to vo svojom odvolaní namieta žalovaná. Je pravda, že odôvodnenie rozhodnutia je relatívne rozsiahle, avšak toto bolo spôsobné skutočnosťou, že strany sporu sa k veci pomerne rozsiahlo a podrobne vyjadrovali. Žalovaná tiež namietala, že z obsahu rozhodnutia nie je dostatočne zrejмый dôvod prečo bolo žalobe vyhovie. Ani táto námietka žalovanej však nie je opodstatnená, pretože z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (odseky 27. až 36.) sú dostatočne zrejmé skutkové a právne závery, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobnému návrhu vyhovel. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že postupom súdu nedošlo k porušeniu čl. 2 ods. 1 CSP, čl. 3 ods. 1, CSP, čl. 15 ods. 1 CSP, čl. 16 a čl. 17 CSP, pričom poznamenáva, že takto naznačené porušenie práv žalovanej by skôr zakladalo odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

33. Žalovaná vo svojom odvolaní poukázala na účel ZKR a to aj v súvislosti s jeho novelou platnou od 1.3.2017 a v tomto smere prezentovala na podporu svojho stanoviska pomerne rozsiahlu judikatúru, podľa ktorej účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou jeho dlhov, aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa mohol po stránke hospodárskej postaviť na vlastné nohy. S touto prezentáciou účelu oddĺženia podľa ZKR sa odvolací súd stotožňuje, avšak s ohľadom na zistený skutkový a právny stav veci (existencia nepoctivého zámeru – viď nasledovná časť odôvodnenia) toto nič nemení na správnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

34. Rovnako vo veci nie sú dané ani odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Zistenie skutkového stavu a jeho následné právne posúdenie spolu úzko súvisia, nakoľko práve zlé zistenie skutkového stavu veci môže v konečnom dôsledku viesť aj k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci. Neopodstatnenosť týchto odvolacích dôvodov je bližšie vysvetlená v nasledovnej časti tohto odôvodnenia.

35. Žalovaná v rámci svojej obrany dôvodila, že možnosť zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer podľa § 166f ZKR nie je viazaná aspoň na čiastočnú úhradu pohľadávok veriteľa, čo odôvodnila tým, že pokiaľ by to tak bolo tak by to muselo byť vyslovene v zákone uvedené. Toto stanovisko žalovanej je oprávnené, avšak nič to nemení na správnosti obsahu napadnutého rozhodnutia, pretože dôvod na zrušenie oddĺženia žalovanej bol iný (konkrétne uvedený v § 166g ods. 2 písm. h) ZKR – snaha poškodiť veriteľa).

36. Z rovnakého dôvodu ako je to uvedené v predchádzajúcej časti odôvodnenia (iný dôvod pre zrušenie oddĺženia – viď odsek 35.) nie je opodstatnená ani ďalšia argumentácia žalovanej o nenaplnení podmienok pre zrušenie oddĺženia, pretože žalovaná v čase oddĺženia bola skutočne platobne

neschopná. Žalovaná v tejto súvislosti namietala, že pokiaľ by nebola platobne neschopná, tak by ani nemohlo dôjsť k jej oddĺženiu v rámci konkurzného konania. Aj keď je táto argumentácia v danej veci právne nepodstatná, tak odvolací súd považuje za vhodné dodať, že podľa § 166g ods. 5 (Pocitívý zámer) ZKR sa pocitívý zámer dlžníka skúma iba v konaní o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepocitívý zámer. V konkurznom konaní ani v konaní o určení splátkového kalendára súd pocitívý zámer dlžníka neskúma, t.j. neskúma ani existenciu platobnej neschopnosti, prípadne iné okolnosti existencie pocitívého zámeru dlžníka.

37. Žalovaná v súvislosti s možnosťou zrušenia oddĺženia pre neexistenciu pocitívého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR namietala, že pod túto skutkovú podstatu nie je možné subsumovať akékoľvek konanie dlžníka pred podaním návrhu s dôsledkom ujmy na strane veriteľa. K tomuto uviedla, že toto je potrebné vnímať v kontexte úpadkového práva a za takéto konanie je možné považovať tzv. klasické úpadkové delikty, ktorými sú poškodzovanie veriteľa (§ 239 TZ), zvýhodňovanie veriteľa (§ 240 TZ) a machinácie v konkurznom a vyrovnacom konaní (§ 241 TZ). S ohľadom na vyššie uvedené žalovaná uviedla, že aj keď sa s manželom odmietli po dražbe byť vypratať a uvoľniť a teda po dražbe už byť užívali bez právneho titulu, tak právnym titulom pohľadávky žalobcov nie je škoda vzniknutá protiprávnym konaním žalovanej, ale ide o bezdôvodné obohatenie a tiež dodala, že pokiaľ by zákonodarca uvažoval o tom, že pohľadávky vzniknuté z bezdôvodného obohatenia nemôžu byť súčasťou oddĺženia, tak by ich zahrnul do výpočtu nedotknutých pohľadávok v § 166c ods. 1 ZKR.

38. Ani obrana žalovanej uvedená v predchádzajúcom odseku nie je opodstatnená a to z dôvodu, že nemá žiadnu oporu v zákone. Z obsahu ZKR vôbec nevyplýva, žeby snaha poškodiť veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR) mohla vzniknúť iba naplnením skutkových podstát vyššie uvedených trestných činov. K tomuto odvolací súd obdobne (ako opakovane argumentuje aj žalovaná) dodáva, že ak by to tak bolo, tak by to zákonodarca v texte zákona vyslovene uviedol.

39. Za nelogickú a nesprávnu treba označiť aj úvahu žalovanej v tom zmysle, že pohľadávky veriteľov (žalobcov) nie sú pohľadávkami z protiprávneho konania (nejde o škodu), ale že ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom dodala, že pokiaľ by také pohľadávky (bezdôvodné obohatenie) nemohli byť predmetom oddĺženia, tak by to zákonodarca zahrnul do výpočtu nedotknutých pohľadávok v § 166c ods. 1 ZKR. K tejto úvahe súd poznamenáva, že dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie správne zistil existenciu nepocitívého zámeru žalovanej voči žalobcom nebola len skutočnosť, že na jej strane voči žalobcom vznikli pohľadávky titulom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale aj skutočnosť, že žalobcom dlhodobo znemožňovala disponovať s ich bytom (nemohli ho užívať, nemohli ho prenajať tretím osobám a pod. – viď ods. 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku), z čoho vyplýva, že žalovaná nepochybne mala snahu spôsobiť žalobcom škodu a že im škodu dokonca aj reálne spôsobila.

40. Ani obrana žalovanej uvedená v odseku 22. tohto odôvodnenia (potreba skúmať aj správanie sa samotného veriteľa a jeho podielu na vzniku následku v podobe nemožnosti uspokojenia jeho pohľadávky dlžníkom) nie je opodstatnená. Podľa žalovanej súd opomenul zohľadniť, že žalobcovia rozhodne nenadobudli byť za situácie, aby mohli tvrdiť dobrú vieru, že ihneď po kúpe v ňom budú bývať alebo ho prenajímať. K tomuto odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie toto tvrdenie žalovanej pri svojom rozhodovaní neopomenul, avšak túto obranu žalovanej správne vyhodnotil ako neopodstatnenú so záverom, že daný stav ohľadom vlastníctva bytu nezavinili žalobcovia a teda im táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu. K tomuto odvolací súd dodáva, že vlastnícke právo, ktoré v sebe zahŕňa aj právo vec držať a užívať je v našom právnom poriadku ústavne garantovaným právom, pričom žalovaná toto právo žalobcov nesporne porušovala. Pozornosti odvolacieho súdu navyše neušla aj tá skutočnosť, že počiatok vzniku problémov žalovanej (aj jej nebohého manžela) spočíva v nerešpektovaní povinnosti platiť výživné pre dieťa manžela, ktoré bolo vymáhané v exekúcii. O povinnosti platiť výživné muselo byť právoplatne rozhodnuté, čo znamená, že nebol rešpektovaný právoplatný a teda záväzný rozsudok. Za takejto situácie by skutočne nebolo prijateľné vyhodnotiť v neprospech žalobcov inak iba tvrdenie žalovanej o tom, že žalobcovia nenadobudli byť za situácie, aby mohli tvrdiť dobrú vieru, že ihneď po kúpe v ňom budú bývať alebo ho prenajímať.

41. Ďalšia obrana žalovanej v tom zmysle, že podľa ZKR žalovaná nemôže účinne poprieť prihlásené pohľadávky žalobcov, nemá žiadny vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej. Ani ďalšie námietky žalovanej (tvrdenia, že: peniaze získané dražbou jej bytu boli čiastočne použité na splatenie pohľadávok správcovi bytu; žalobcovia nepreukázali dostatočne jednak ich uhrádzanie platieb súvisiacich s užívaním

bytu a tiež nepreukázali ani existenciu nepoctivého zámeru žalovanej) neboli opodstatnené, pretože v konaní bolo dostatočne preukázané splnenie zákonných podmienok na zrušenie oddĺženia žalovanej.

42. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a na takto správne zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia, t.j. zistil, že odvolacie dôvody deklarované žalovanou podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP nie sú naplnené. Zároveň súd zistil, že nie je daný ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP (viď ods. 31. až 33.). Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. T.j. žalobcom, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinná nahradiť neúspešná žalovaná. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).